

З назарэтанкай з Жытоміра паразмаўлялі пра сённяшнюю рэчаіснасць сясцёр ва Украіне. Пра сірэны, бутэрброды патрабуючым, людскую салідарнасць, пераасэнсаванне веры і прабачэнне. Асаблівым чынам затрымаліся на апошнім. “Прабачэнне павінна стаць нашым рашэннем, выбарам”, – сказала с. Францішка.

▣ – **Чым займаюцца сёстры назарэтанкі ва Украіне? Як вайна змяніла Вашу дзейнасць?**

– На дадзены момант у краіне 5 дамоў. Да вайны было 6 – быў яшчэ дом у Херсоне. На жаль, сёстры вымушаны былі выехаць адтуль. Ёсць 2 дамы ў Кіеве, але там цяпер няма шмат магчымасці перамяшчацца па горадзе, таму сёстры жывуць пры парафіі ў касцёльных падвалах. Іх служэнне – гэта быць з людзьмі, маліцца з імі, займацца дзецьмі, дбаць пра людзей, якія там ёсць. Калі сталіцу абстрэльвалі і было вельмі небяспечна, праз дамы сясцёр праходзіла шмат народу.

У Жытоміры ў нас 3 сястры, аднак сам дом вельмі маленькі, таму прыняць уцекачоў няма фізічнай магчымасці. Да вайны адна з сясцёр працавала ў святліцы, але 90% дзяцей выехалі. Мая праца ў біскупскім судзе пасля 24-га лютага таксама спынілася.

Першы час было незразумела, што рабіць і куды бегчы. Спачатку мы рабілі бутэрброды для ваенных, хлопцам збіралі аптэчкі, трэба было дапамагаць тэрабароне. Да таго ж, акрамя ваенных, якім ёсць каму дапамагаць, заставалася вельмі шмат іншых патрэб: дзіцячыя дамы, дамы састарэлых, інтэрнаты для людзей з псіханеўралагічнымі

расстройствамі. Яны ўвогуле засталіся адныя.

Таму наша дзейнасць сёння – гэта служэнне пры “Карытас”. Я стала адказнай за лагістыку. Так склалася, што ў чацвер пачалася вайна, а ўжо ў панядзелак нам паведамілі, што з Польшчы да нас едзе TIR з прадуктамі. Трэба было знайсці бусы, паехаць на мяжу, усё гэта спакаваць, прывезці сюды, знайсці склад. Таксама шмат людзей проста прыходзілі і казалі, што хочуць штосьці рабіць, неяк дапамагаць – так сабралася група валанцёраў вакол нашага “Карытас”. Кожны хацеў чымсьці займацца, бо бяздзейнічаць у такой сітуацыі вельмі складана. Такая дзейнасць дапамагае: у агромністасці дрэннага чалавек можа здзейсніць штосьці добрае.

Першыя два тыдні сёстры болей займаліся Жытомірам, бо з Кіева яшчэ не было ўцекачоў. Мы пакавалі прадуктовыя наборы, іх трэба было развозіць. Пазней пачалі бамбіць у Кіеўскай вобласці, і адтуль пайшлі ўцекачы, вывозілі розныя пансіянаты. Памятаю мужчын з псіханеўралагічнага інтэрната ў Барадзянцы – частка не даехала, і іх хавалі проста на тэрыторыі гэтага пансіяната. Яны прыехалі ў тапачках, валанцёры ім прынеслі каробкі з абуткам – і мужчыны проста на хаду пераабуваліся...

Калі выюць сірэны, спім у калідоры. Бываюць ціхія ночы, тады спім у сваіх ложках – і гэта клас. Аднойчы да нас прыехаў праваслаўны святар з-пад Кіева і кажа: “О, у вас ёсць вада. У нас адключылі на трэці дзень вайны”. Таму заўсёды разумееш, што ёсць людзі, якім складаней, і мы можам яшчэ штосьці рабіць добрага.

Вось так сёння выглядае наша назарэтанскае жыццё.

